

עפ"ת 16392/01/21 - רוני שמואל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 16392-01-21 שמואל נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 261152/2016

בפני	כבוד השופט עמית י' צלקובניק
מערער	רוני שמואל
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

ערעור כנגד חומרת עונש פסילה שהוטל בגזר דינו של בית משפט לתעבורה בפתח תקוה, מיום 3.12.20 בתיק ת"ד 1324-04-19, לאחר שהמערער הורשע בעקבות הודאתו, בעבירות של סיכון עוברי דרך בנהיגה אחורנית לפי תקנה 145(1) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961, נהיגה בקלות ראש לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה, התנהגות הגורמת נזק לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, וחבלה של ממש לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי העובדות עליהן לא היה חולק, ביום 19.6.16 נהג המערער ברכבו הפרטי בעיר אלעד, והסיע את הרכב לאחר בחוסר זהירות, ופגע בהולך רגל, זינגול יהודה, שחצה את הכביש מאחוריו, כשהוא מחזיק את בנו הפעוט. כתוצאה מפגיעת הרכב, נגרמו להולך הרגל חבלות של ממש, ובכללן חבלת ראש הכוללת דימומים מוחיים ושברים בגולגולת. הולך הרגל הורדם והונשם למשך שבועיים. כמו כן נחבל הבן הפעוט.

על המערער שהופנה לשירות המבחן, הוטלו 150 שעות של"צ, מאסר מותנה בן 4 חדשים למשך שנתיים, קנס בסך של 1000 ש"ח, פסילת רישיון נהיגה למשך 5 חדשים בניכוי פסילה מנהלית בת 60 ימים, ופסילה מותנית בת 3 חדשים למשך 3 שנים.

הערעור מופנה כנגד חומרת עונש הפסילה בפועל. נטען כי רשלנותו של המערער היתה ברף הנמוך ביותר; כי הולך הרגל "נקלע למקום מאחורי רכבו של המערער"; כי הגיע לבית המשפט לדבר בזכותו של המערער; כי הוטל על המערער עונש של"צ שאינו שגרתי; וכי לא היה מקום להטלת עונש העולה על עונש המינימום בחוק לפי סעיף 38 לפקודת התעבורה. עוד צוין הקושי הרב עימו מתמודד המערער כיום עקב פסילת הרישיון.

איני רואה מקום לקבלת הערעור.

העונש שהוטל בבית משפט קמא - למעט עונש הפסילה בפועל שלגבי משכו הייתה מחלוקת - היה פרי הסדר טיעון. בית

המשפט קמא לא התעלם בקביעת העונש, מכל שיקולי קולא אפשריים. ניתנה הדעת לכך שהולך הרגל שנפגע בתאונה חצה את הכביש שלא במעבר חציה, כשהוא מחזיק בילדו, ונקבע כי רשלנותו של המערער מצויה ברף הבינוני. עוד צוין כי נפגע התאונה העיד כי חזר "לתפקוד מלא", הגם שאינו עובד כיום. בית המשפט לא התעלם מהזמן שחלף מאז התאונה, ומכך שהמערער עזר ככל יכולתו, לנפגע התאונה ולמשפחתו בעקבות הפציעה, ואף הכיר באחריותו לתאונה. בית המשפט אף עמד על כך כי בשנים האחרונות לא נזקפות לחובתו של המערער הרשעות תעבורתיות.

חרף האמור, אין כל חומרה בעונש הפסילה שהוטל, נוכח הפציעה המשמעותית שנגרמה להולך הרגל, ומשעה שנהגים מצווים להתנהג ביתר זהירות בעת נסיעה לאחור, בכביש המצוי בתוך עיר בה מסתובבים הולכי רגל. בית המשפט קמא קבע מתחם ענישה שבין 3 חדשים עד 12 חדשי פסילה, זאת גם נוכח הענישה הנוהגת, ובהינתן הוראת פסילת המינימום בת 3 חדשים הקבועה בסעיף 38 (3) לפקודת התעבורה, הרי שלא ניתן לקבוע כי עונש הפסילה שהוטל, הינו חמור יתר על המידה, באופן שיש בו כדי להצדיק התערבות ערכאת ערעור, ומשכך, נדחה הערעור.

מזכירות בית המשפט תעביר עותק מפסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ו' ניסן תשפ"א, 19 מרץ 2021, בהעדר הצדדים.